

58

54

75

La Galeria

71 LITERATURA

Entrevista a **Guillem Frontera**

72 LITERATURA | J.D. Bezsonoff
Un monument extraordinari

73 MÓN EDITORIAL

74 LITERATURA | Lluís Bonada
Les memòries de Corredor-Matheos, una gran crònica cultural de la Catalunya sota el franquisme

75 MÚSICA

Més consistents que calentones

Xavier Aliaga

76 CINEMA | Àlex Gorina

Muhammad Ali versus Cristiano Ronaldo

77 TELEVISIÓ | Toni de la Torre
Servei

78 TEATRE | F. Foguet i Boreu
Les seqüeles de Belfast

79 ART | Ricard Mas Peinado
Relats fotogràfics

80 ART | Pere Antoni Pons
Isaki Lacuesta a Es Baluard: «Veure per creure»

81 GASTRONOMIA | J. Fàbrega
Vermut

Amb el suport:

Generalitat de Catalunya

Cap part d'aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l'editor.

El darrer meandre

El denominat procés sobiranista a Catalunya pateix la síndrome del meandre. És un riu que en un moment determinat acumula tantes contradiccions que les ha de dipositar davant, sortejar-les i continuar el camí. Fins ara sempre havia estat Artur Mas l'home del darrer recurs. Aquell que va saber quina pregunta i quina data posar a la consulta, com saltar els obstacles de l'Estat per concretar-la, com ajustar una candidatura unitària, pactar amb Esquerra i fixar les eleccions i, finalment, com retirar-se a temps. Mas ha trobat un successor tan ocurrent com ell. Quan la setmana passada la CUP va mantenir l'esmena a la totalitat que esvaïa l'esperança d'aprovar els pressupostos d'enguany, la pregunta que tothom es va fer repetia una vegada més: "I ara, què". Carles Puigdemont va respondre veloçment i amb concreció: una qüestió de confiança.

Contra la desconfiança –la profunda desconfiança que separa la CUP de Junts pel Sí–, qüestió de confiança. Encara que sembla una contradicció insalvable. Confiança vol dir voluntat de tornar a posar-se d'acord per definir un pacte que permeti acabar la legislatura. Dos eren els grans objectius que havia definit Junts pel Sí en un període de 18 mesos. D'un costat, impulsar les estructures d'Estat necessàries per poder fer "la desconexió", i, de l'altre, eixamplar la base independentista amb mesures "socials". Òbviament, sense pressupostos no és possible dotar aquestes infraestructures de les partides necessàries. Encara sembla més obvi que la base social de l'independentisme, en lloc d'eixamplarse, s'aprima. Només amb un nou pacte sincer i durador entre Junts pel Sí i la CUP té sentit mantenir la legislatura amb aquest doble propòsit.

Perquè aquest pacte siga possible els uns i els altres han de coincidir necessàriament en el denominat "punt de transgressió". És a dir, en quin moment i de quina manera el Parlament de Catalunya "desobeirà" l'Estat i s'obeirà a ell mateix. Convergència i Esquerra proposen fer-ho a final de legislatura, amb tot més sòlid i més a favor. La CUP replica que les desobediències han de ser graduals i immediates. Aquesta discrepància ha enverinat la relació i ha impedit l'aprovació pressupostària. Junts pel Sí i la CUP tenen fins al mes de setembre per esquivar el darrer meandre que ells han creat. L'última maniobra de Carles Puigdemont no pot ser un objectiu per ella mateixa ni ha de buscar guanyar temps. Ha de ser el punt d'inflexió que indique finalment si és possible fer-ho. Si l'aliança entre Esquerra, Convergència i la CUP per aconseguir un Estat propi té sentit o si les grans diferències ideològiques ho impedeixen i tanquen aquesta etapa política.